

Више од три деценије од како је побегао из рудника бакра и злата у Пангуни, Рио Тинто обећао је се да ће платити независну процену штете коју је проузроковао његов рудник. Ипак, компанија се није обавезала и да ће финансирати чишћење рудника из ког је, према жалби коју су поднели локални мештани, више од милијарду тона рудничког отпада бачено у реку која их снабдева пијаћом водом.

Више од три деценије од како је побегао из рудника бакра и злата у Пангуни, Рио Тинто се није обавезао да ће финансирати чишћење рудника из ког је више од милијарду тона рудничког отпада бачено у реку која грађане снабдева пијаћом водом

Рио Тинто се обавезао да ће платити „вишемилиона вредну процену утицаја на животну средину и људска права“ свог некадашњег рудника бакра и злата у Пангуни на острву

Бугенвил које припада држави Папуа Нова Гвинеја.

Овај потез уследио је након званичне жалбе коју је прошлог септембра поднело 156 становника локалних заједница низводно од рудника. Како су навели у тужби, Рио Тинто је у време када су управљали рудником пре 32 године бацио руднички отпад у делту реке Каверонг-Јаба, што и данас има катастрофалан утицај на животну средину и излаже ризику њихове животе и средства за живот.

Заједнице, које заступа Правни центар за људска права са седиштем у Мелбурну, преговарао је са Рио Тинтом од децембра, уз посредовање аустралијске владе. Према договору који је постигнут, уз процену штете рудника Пангуна биће објављене и препоруке за санацију. Међутим, за сада, нема договора о томе ко ће платити чишћење напуштеног рудника. То би требало да буде предмет даљих расправа након завршетка процене, наводи „Гардијан“.

Пангуна је некада била један од највећих и најпрофитабилнијих рудника бакра и злата на свету, али мање од један одсто од прихода рудника остало је у Бугенвилу.

Овај рудник био је индиректан повод за рат који је беснео на острву. Године 1989. услед растућег беса заједнице због штете по животну средину и неравноправне поделе добити рудника, земљопоседници су присилили рудник на затварање, манирајући далеководе и саборитајући операције Рио Тинта. Влада Папуе Нове Гвинеје послала је војску на сопствене грађане у покушају да поново покрену процес производње у руднику у страном власништву, што је изазвало деценију дуг грађански рат у којем је страдало чак 20.000 људи.

Договор о мировном споразуму је постигнут 2001. године, међутим рат је оставио дуубоке поделе, што је резултирало проглашењем независности покрајине у којој се рудник налази 2019. године. Рио Тинто се никада није вратио у Пангуну, тврдећи да њихови запослени нису безбедни, а 2016. године лишени су рудника.

